



QUAN ELS DÉUS VAN CREAR EL MÓN

PAULA JIMÉNEZ HUERTAS

Quan els déus van crear el món

Paula Jiménez Huertas

Primera edició: desembre 2013

Títol Original: *Quan els déus van crear el món*

© Paula Jiménez Huertas

www.paulajimenezhuertas.com

© Disseny portada: David Parra

Screen Beans® is a registered trademark of A Bit Better Corporation

Temps era temps, els déus van crear el món. La Terra era una planeta bellíssim i gairebé perfecte on tot funcionava amb harmonia. Però resulta que, acabada la feina, els déus s'avorrien moltíssim. Tenien tant de temps —de fet tenien tot el temps del món, perquè eren immortals— que no sabien com omplir les hores del dia.

—Avui em ve de gust ànec rostit amb prunes —va dir Kar, un déu grassonet, mentre s'acaronava la panxa. Només de pensar amb el menjar se li feia la boca aigua.

—Jo vull un bany amb aigua calentona. Que així sigui, ara mateix! —va dir Nita, una deessa molt bufona que dedicava molt de temps a millorar la seva immillorable imatge. Era tan presumida! Li agradava canviar-se de vestit i de pentinat cada dos per tres. Portava sempre els cabells guarnits amb flors i desprenia una fragància diferent segons l'hora del dia.

—Com m'avorreixo!, per què no cantem una estona? —va dir Tor, un déu amb cara de trapella que no sabia què fer per distreure's.

—Ni ho intentis! L'última vegada vas provocar un diluvi! —el va amenaçar Lanoc aixecant el dit índex. Lanoc Està estava ajagut. L'esforç fet amb el dit per amenaçar Tor semblava haver-lo cansat tant que de seguida va deixar caure el braç i va tancar els ulls, per recuperar-se.

Després de la creació, la Terra era un paradís. Els boscos s'alternaven amb les estepes i les jungles. Els rius d'aigua clara saltaven per les muntanyes, formaven llacs i continuaven el seu curs fins als mars. Als oceans hi ha esculls de coralls, fondos rocallosos i platges d'arena blanca. Hi havia fins i tot deserts de precioses dunes de sorra roja que amagaven oasis de palmeres. En un món tan bell i perfecte, els déus no tenien altra distracció que provocar una forta tempesta o una erupció volcànica de tant en tant.

Fins que un dia, després de rumiar molt que poden fer per distreure's, als déus se'ls va ocórrer la idea de crear uns homenets a la seva imatge i semblança, iguals en tot als déus però més petits perquè visquessin entre els animals que habitaven el planeta Terra.

Aleshores el déu Kar es va posar a pastar una bola de fang per modelar un homenet. De sobte, va treure un tros de fang de la figura ja formada i en va modelar una segona, lleugerament més petita:

—De la costella d'un home he fet sortir la seva companya, una dona —va dir Kar.

—Com t'atreveixes! —va protestar Nita, tota enfadada—. Farem que tots dos, home i dona, evolucionin sols a partir dels micos, així serà molt millor, més just i equitatiu. Respectarem el seu lliure albir, que descobreixin per ells mateixos com fer eines, com encendre el foc... Una evolució a partir de la selecció natural.

—Uf, això trigarà massa temps i serà molt avorrit —deixa anar el setciències de Lanoc. Prefereixo fer-los jo mateix al meu laboratori. De seguida ho tindrè enllestit. Em diverteix molt, la genètica! Amb una clonació, en un tres i no res, tindrem els primers humans de debò! Ha,

ha, ha, una mica d'ajuda divina perquè passin de les caverne a construir ciutats en pocs segles! —va dir Lanoc mentre es posava la bata blanca i es dirigia al seu laboratori.

Al laboratori, Lanoc va fer diversos assajos. El primer humà se li va cremar una mica i va quedar ben negre. El segon el va coure poc i va quedar massa pà·lid, semblava malalt, pobrissó. Amb el tercer va obtenir la pell perfecta, ni massa blanc ni massa negre. Al costat de Lanoc, Tor estava fent homes blaus, verds i dimonis amb banyes, de pell ben vermella.

—Però escolta, no pots fer-los iguals a nosaltres, perquè serien també divins! —va exclamar Tor en veure les figuretes de Lanoc. Eren una rèplica dels déus, només que en petit. —Si poden crear tot el que vulguin, ens faran la competència!

Els ninots que de Tor eren lletjos i deformes: un tenia el nas talment com si fos el bec d'un lloro. Un altre, els braços excessivament llargs, li arribaven al terra. Al tercer, unes terribles dents afilades li sortien per fora de la boca. El següent semblava més un porc que un home...

—Seran poderosos però no ho sabran. Aquest és el truc! Els direm que nosaltres els hem creat i que ens han d'adorar perquè som els seus déus —explicava Lanoc.

—Doncs jo proposo que siguin mortals. Els hem de marcar un límit i només si s'ho mereixen podran obtenir la immortalitat —va afegir Kar mentre pensa que no li agradava tenir tanta competència pel menjar.

—Això!, que siguin mortals, però amb dret a reencarnar-se. Si es porten bé, podran tornar a néixer i viure una nova experiència. Tornar

a jugar el joc de la vida! —va proposar Nita, tota contenta.

—Quina bona idea! —va afegir Lanoc, entusiasmat.

—Doncs jo proposo, jo proposo, que no tots siguin guapos, ni tots siguin bons. No pot ser que els facis tu tots! Jo vull fer els meus propis homes! Vull que els meus homes verds i els meus dimonis també puguin viure a la Terra —va dir Tor. Estava ben decidit a que les seves figuretes fossin acceptades igual que les que feia Lanoc. —A mi m'agrada molt aquest que t'ha quedat tot negre, és..., és..., molt elegant! Podem crear diverses races, que cada poble sigui diferent. Que hi hagi homes grassos, i homes prims, que n'hi hagi amb el nas de bec i altres amb el nas aixafat... Trobo que queda simpàtic, aquest, amb el nas aixafat...!

I mentre parlava, amb el dit havia aixafat el nas de l'homenet negre. Tot seguit li va arrissar els cabells i el va fer més alt i prim. Aleshores, satisfet, el va posar al costat dels homes que estava fent Lanoc.

—Podem fer que hi hagi entitats visibles i entitats invisibles —va dir Tor, tot d'una —. Els meus dimonis podrien viure sota terra. I aquest home pàl·lid teu podria viure de nit, a les fonts i als boscos on no hi toca mai el sol...

—I podríem programar-los per a que no necessitin menjar! Que s'alimentin de la llum del sol, com les plantes —va dir Kar de cop. I aleshores va afegir: —No tots hauran de menjar carn, alguns podrien ser vegetarians, per exemple!

—Els hem de donar el lliure albir. Han de ser lliures per aprendre i evolucionar —va sentenciar Nita, ben decidida —Si no ho fem així, no serà un joc noble. Estem creant vida i una de les regles bàsiques de la

vida és la llibertat dels éssers vius. Una vegada creats, són ells els que han de lluitar per viure i per sobreviure, per menjar i reproduir-se. Si no ho fan bé, s'extingirà l'espècie, aquest és l'instint que els ha d'empènyer a conservar la vida!

—Bah!, tu i els teus deliris evolucionistes, ja hi tornem a ser! —va protestar Lanoc. —És molt millor programar-los per tal que no pensin gaire, sinó, què farem nosaltres? Si ho fan tot bé, ens avorrirem com a ostres! Hi ha d'haver guerres i lluites i rivalitats i una mica de maldat innata...

—Això sí que no! Els farem bons per naturalesa. No t'adones que si no, destrossaran la vida que hem creat fins ara? La Terra és tan bella! Hem de respectar-la per damunt de tot! —insistia Nita.

—Jo crec que t'equivoques. Però en fi, fem-ho com tu dius. A veure si resulta divertit —Lanoc va acceptar a contracor.

I tan aviat com van acabar totes les figures, els quatre déus, en un acte molt cerimoniós i solemne, van bufar l'alè de la vida damunt les figuretes ja acabades.

—Amb el meu alè, jo us dono la vida —va dir Lanoc.

—Pobreu la Terra i reproduïu-vos —va afegir Tor.

—Podeu dominar totes les bèsties que habiten el mar i els boscos i podeu fer ús de totes les riqueses i recursos que ofereix la Terra—va dir Kar, i després d'una pausa va afegir, perquè no fos que se'ls hi oblidés: —Nosaltres som els vostres déus, us hem creat i ens heu d'adorar.

—Jo us dono la consciència —va dir, en darrer lloc, Nita. —Tindreu

un profund coneixement d'allò que representa el bé i el mal. Escolteu sempre el vostre cor!

Dites aquestes paraules, els déus van distribuir tots els humans i els dimonis que havien creat en dotze grups i els van col·locar a diverses regions de la Terra. I feta aquesta feina, se'n van anar a dormir perquè estaven molt cansats.

L'endemà al matí tan bon punt es van despertar, els quatre déus, il·lusionats com criatures, van córrer per veure què feia la seva nova joguina. Els homes i les dones s'havien llevat a la sortida del sol i el primer que havien fet era donar gràcies per la vida. Després, sense pressa, havien començat a buscar alguna cosa per menjar. Kar es va posar força content en veure que preferien agafar els fruits madurs dels arbres. Quan van quedar tips de menjar, els humans es van mirar els uns als altres, es van acaronar i es van posar a fer l'amor. I s'hi van passar moltes hores, despreocupats de tota la resta. Els agradava jugar, cantaven i reien, s'abraçaven i compartien manyagues uns amb els altres, amb molta tendresa.

—Es reproduiran de pressa, si segueixen així —va dir Kar, arrufant el nas.

—Què macos, com s'estimen! —va dir Nita, tota entenedrida.

—Són una mica avorrits, s'avorreixen com nosaltres els déus —es va lamentar Lanoc mentre badallava.

Passada la primera emoció del nou joc, els déus perderen una mica d'interès per les noves criatures i els van deixar al seu aire durant una colla de segles. Mentre, ells van tornar a les seves desocupacions habituals: Kar es dedicava a provar noves i succulents menges amb

ingredients exòtics. Nita es tenyia els cabells de diferents colors i se'ls trenava amb tiges plenes de flors. Tor jugava amb uns escarabats i els tombava de potes enlaire. Mentrestant, Lanoc observava la Terra i rumiava si no seria bo introduir algun canvi en les noves criatures.

—Escolteu: aquest nou ser que hem creat és molt avorrit. No hi ha cap amenaça a la seva vida. No hi ha cap risc. Cap diversió.

—Què vols dir? Jo els trobo molt bufons —va dir Nita, tota sorpresa.

—Si no hi ha cap repte, tots mereixeran la immortalitat i això no té cap gràcia! Han d'experimentar. Han d'intentar superar diferents reptes. A banda d'això, començaven a augmentar seriosament en nombre.

Els déus observaren la Terra una estona. El cert era que amb tant fer l'amor i tant reproduir-se, cada vegada hi havia més humans!

—Oh, ja ho tinc! Podem inventar depredadors: animals que es mengin l'home! —va dir Kar, divertit amb la seva pròpia ocurrència.

—Una idea excel·lent —va aplaudir Tor, i sense dubtar ni un sol segon, va agafar una bola de fang per donar-li forma—. Jo faré un animal ferotge amb dents i urpes enormes, un gran carnívor que sigui l'animal més potent de la sabana. Ho veieu? El mascle tindrà una llarga melena que li donarà un aspecte aristocràtic, però no us deixeu enganyar: el seu rugit terroritzarà tots els animals i quan brami, als homes se'ls glaçarà la sang! El seu caràcter serà tan irascible que fins i tot els de la seva pròpia espècie li tindran por i haurà de viure sol. Es dirà lleó.

—Però si vol viure a la jungla necessitarà una pell motejada per tal

de passar desapercebut entre els claroscurs del brançam —va dir Lanoc, que sempre trobava pegues a les criatures que modelaven els altres déus, com si ell fos el déu més gran i només ell tingués idees divines. —Aquest es dirà tigre, serà silenciós i ràpid en la carrera. I en faré un altre de pèl negre que caçarà de nit. Es dirà pantera.

—Doncs jo en faré un que sigui verinós, no se'l podran menjar i en canvi si els pica, moriran —va dir Kar, que no volia que Lanoc el deixés al marge: la idea de crear depredadors havia estat seva! I agafant una boleta de fang, la va aixafar i la va fer rodolar damunt la taula del laboratori fins convertir la bola en un xurro allargat. A un extrem hi va obrir una boca amb dos grans ullals. —Es desplaçarà en complet silenci, s'aproparà a les preses i les rodejarà amb el seu propi cos i, quan les tingui ben abraçades, amb les seves afilades dents els inocularà el verí directament a la sang per paraitzar-les... I se les menjarà senceres! Es dirà serp i la seva picada serà mortal.

—Doncs si vosaltres feu animals grans i forts i terrorífics, jo en faré de petits, petits, molt petits, però perillosos —Tor va atrapar un escarabat, li va afegir pinces i una llarga cua caragolada enlaire al final de la qual hi va posar un fibló corni. Amb un pensament va canviar el color negre per una closca lleugera i sense color, translúcida. —Aquest es dirà escorpí. Serà gairebé invisible perquè viurà enterrat sota la sorra i quan els humans el trepitgin, els picarà...

—Ah, i dins el mar? Que tampoc no ho tinguin tan fàcil per pescar peixos! Ara mateix crearé un terrible carnívor amb set rengleres de dents, un peix terrorífic que podrà arrancar-los una cama d'una sola queixalada! Olorarà la sang a molta, molta distància i no hi haurà cap

mar a la Terra on escapar d'aquest depredador. Es dirà tauró — s'exclamava Kar mentre el modelava i com que no semblava prou satisfet amb la mida modesta de l'original, amb un pensament el va fer créixer fins que va tenir la mida de set homes.

Semblava que els déus s'ho estaven passant la mar de bé, dissenyaven dents, pues, banyes, fiblons, urpes, ullals, cada vegada més grans i més afilats i de verí més eficaç. Van crear animals tan grans que quan caminaven tremolava la Terra. Animals peluts, animals amb closca, animals amb escates, animals amb plomes...

—Doncs vaig a fer-ne un que no viurà ni a la selva ni a la sabana, sinó molt a prop dels humans i, tal com fan els humans, viurà en parella, tindrà família i caçarà en grup. Serà molt intel·ligent i sabrà esperar el moment de debilitat i de confiança, per exemple al vespre, a l'hora en què els humans es relaxen i s'asseuen a explicar històries a la vora del foc. Mentre els humans se sentin segurs, ells, des de la fosca, els observaran i escolliran una sola presa, la més feble del grup, i l'atacaran mentre dormi...

Lanoc ja no es conformava amb crear éssers d'aspecte amenaçador de gran força i talla, amb un comportament instintiu i salvatge. Aquesta vegada jugava amb un element molt més subtil i perillós: havia agafat el gos, que compartia la vida amb l'home, i l'havia convertit en el seu depredador. El resultat era el llop, una criatura bellíssima i noble que no tindria por de l'home, perquè l'igualaria en intel·ligència i astúcia. El llop ocuparia els mateixos hàbitats que els humans i atacaria els seus ramats, fent-los viure amb l'ai al cor!

—Doncs fixa't quina idea acabo de tenir! —va dir Tor, rient: —Les mosques, que són tan divertides i no paren quietes, ara faré que siguin perilloses!.

—Ha, ha, ha, les mosques? Perilloses? —Lanoc, se'n burlava, incrèdul. Tor no havia estat capaç de crear cap criatura que igualés en bellesa a les seves. Tor només s'atrevia amb els insectes!

—Doncs si. Faré que les mosques, tan petites, transmetin malalties incurables. Mentre volen i es belluguen d'un lloc a l'altre, aniran deixant gèrmens invisibles que atacaran els humans des de dins, els causaran les més sofisticades i inimaginables malalties. Algunes duraran uns dies. D'altres, molts anys. Els provocaran febres, diarrees, i els causaran un patiment tan gran que desitjaran la mort. Ah, i també els mosquits seran perillosos!, pica aquí i pica allà, i apa!, ja t'has contagiats. A que és enginyós? —Tor reia, esbojarrat. El divertia la seva pròpia audàcia, així que va començar a escampar mosques i mosquits per tota la Terra.

Amb tots aquests nous animals compartint els hàbitats dels humans, eren tants els perills que els assetjaven que pocs aconseguïen viure més enllà dels trenta anys. Quan la deessa Nita es va adonar del patiment en què vivia sotmesa la humanitat, es va esverar moltíssim i el seu cor es va omplir de compassió.

—Escolteu, no us sembla que n'esteu fent un gra massa? A tot l'esforç esmerçat en crear un planeta bell i harmònic, va i vosaltres l'infesteu de criatures perilloses! Però el pitjor és això de les malalties. És espantós! Quina ocurrència! És una monstruositat cruel i indigna dels déus! Tor, no ho puc admetre de cap de les maneres! Una cosa és

haver de defensar-se d'atacs de feres perilloses, però visibles, i una altra molt diferent és castigar-los amb malalties causades per agents invisibles i contra les quals no es poden defensar! A quin extrem hem arribat? Com volem que puguin viure enmig d'aquest caos? Estic molt i molt disgustada!

Els tres déus Kar, Lanoc i Tor, en sentir les paraules de Nita s'avergonyiren una mica. Nita tenia raó: havien anat massa lluny! Però les regles de la vida són sagrades i el mal ja havia estat fet, perquè quan un déu crea un ésser viu no el pot destruir. S'ha de respectar sempre la llei del lliure albir que s'aplica a tota la vida. Per això és tan important estudiar bé les conseqüències dels actes creatius, ja que cada nova criatura afecta tot l'hàbitat del que entra a formar part.

—Els humans són déus poderosos com nosaltres. Aviat trobaran remeis per fer front a les malalties —va intentar justificar-se Tor. Però de fet, estava tan satisfet amb la seva ocurrència que no se'n penedia gaire d'haver creat una amenaça tan bona. Les malalties eren molt més perilloses que les bèsties amb tantes dents que havia fet Kar o que les meravelles sofisticades amb instints assassins inventades per Lanoc. Havien de reconèixer que ell havia estat el més enginyós.

—Que no ho veus, tanoca, que està morint molta gent? Que no ho veus que el pitjor és que pateixen molt? Les malalties són un procés que causa dolor i desesperança! —Nita estava angoixada de veritat.

—Aquest invent de Tor és una enganyifa!—va dir rient Lanoc. —No tenen per què morir. Els humans poden guarir-se de totes les malalties, poden renovar tots els àtoms del seu cos. Recordeu que els hem fet

amb la mateixa matèria de què som fets nosaltres: són fets a imatge i semblança nostra. Les malalties només són energia alterada i no poden afectar les persones a menys que pateixin un desequilibri energètic. A no ser que creguin que es mereixen les malalties... Però no són tan estúpids com per creure res semblant!

—Ha, ha, ha, sí que ho són, d'estúpids —Kar es recargolava de tant riure. Quan va aconseguir parlar de nou, va afegir: —. Aquesta és la part divertida del joc! No entenen que de la mateixa manera que creen, sense adonar-se'n, la seva pròpia realitat, plena de problemes i de patiment, tenen a l'abast la solució a tots els seus mals! —I fregant-se les mans de satisfacció va dir: —Si volem dominar la humanitat, els hem de fer creure que són dèbils. Tenen que sentir-se culpables. Han de pensar que la seva vida no té cap valor. Destruïx la seva dignitat i els tindràs vençuts!

Tor està fascinat amb la reacció dels humans. Eren dòcils. Porucs i manipulables. Acceptaven amb resignació les desgràcies que havien originat els jocs dels déus.

Nita no hi estava gens d'acord. S'adonava de què els humans no enteniën els principis fonamentals que sustenten la vida! Creïen que la seva existència era efímera i el devenir imprevisible, un caprici de la voluntat dels déus. Creïen que les malalties eren un càstig i la felicitat un premi que durava poc. Ningú no els havia dit la veritat, per això no sabien res de la potència creadora del desig i la intenció. No sabien que eren com els déus!

—Els haurem d'explicar la veritat, els hem d'ajudar, perquè puguin fer front a totes aquestes mosques portadores de gèrmens que els

causaran malalties... —suplicava Nita.

—Ni parlar-ne! No podem interferir en el seu aprenentatge vital. Aquesta va ser una de les condicions que vàrem pactar abans de la seva creació: han de creure que són mortals i mai no els direm que són poderosos. Si volen evolucionar, que ho descobreixin solets! Aquest va ser el tracte! Que ho descobreixin per ells mateixos! —Tor protestava perquè ara a la Terra passaven moltes més coses i estava molt entretingut amb les migracions, les sequeres, les malalties i les epidèmies. De sobte, fa fer petar els dits i va originar una bona tempesta, amb un espetec de llamps i trons. S'ho passava pipa!

—Oh, guaita, aquells m'estan adorant a mi! Estan sacrificant un bou sencer en honor meu! —orgullós, Kar assenyalava un altre punt de la Terra. —M'encanta que em venerin i em tinguin aquest respecte! No ho trobes emocionant? Com vols que hi renunciï? Pobrissons, si m'estimen!

—Doncs què voleu que us digui!, a mi no em sembla gens bé, això que feu!

—Vas ser tu, Nita, qui els va dotar de consciència! Potser no ho vas fer prou bé? Ha, ha, ha, ha —reia Lanoc que tampoc tenia ganes de renunciar a la seva joguina—. Ja t'ho vaig suggerir, recordes?, que era millor programar-los si no volies que patissin, però tu no, apa, vinga a insistir amb el lliure albir...

Nita es va allunyar dels seus companys. Estava trista i preocupada. Què podia fer per ajudar a la humanitat sense interferir en la seva llibertat?

Va seure en silenci sota el seu roure preferit. Si no podia interferir en les criatures ja creades, si no podia eliminar les serps verinoses ni el verí dels escorpins, si no podia fer desaparèixer les mosques ni els mosquits que transmeten les malalties, quina alternativa quedava? És clar! Ja tenia la solució! Era ben fàcil. Com és que no hi havia caigut abans? Crearia un remei per a cada malaltia i un antídote per a cada verí. I on ho amagaria?

Mentre rumiava, olorava distretament una flor. Li agradaven tant les flors! Embelleixen tant la natura! Nita n'havia creat de totes les mides i amb curiosos dissenys, n'hi havia que florien a l'estiu i altres a l'hivern. Algunes suraven a l'aigua i altres florien damunt els cactus un sol dia a l'any. Fins i tot havia dissenyat una bella flor que vivia a la neu. Ah, és clar, ja tenia com fer-ho! Era una idea sensacional. Amagaria els remeis a les plantes! Faria que cada verí tingués un antídote ben a prop, hi hauria plantes remeieres per a tots els mals!

Aquesta nova idea li va tornar la il·lusió. Nita va treballar amb paciència per crear un munt de plantes noves. Va amagar a les flors, a la tija o a les arrels remeis per a cada malaltia. Va dissenyar plantes que mitiguessin el dolor dels diferents òrgans del cos: la seva vibració harmonitzaria el fetge, l'estómac o els budells i així els guariria. Després va crear plantes que contrarestessin l'efecte del verí. Herbes que donessin força als cossos cansats. Flors que alleugerissin la tristesa. Per a cada mal, va crear un remei. I tot seguit va dotar les plantes de boniques flors perquè els insectes i els ocells, atrets per la seva exquisida fragància, les pol·linitzessin i afavorissin la seva expansió per totes les regions de la Terra.

Nita va tenir molta cura per tal que hi hagués plantes que florissin tot l'any. Unes, tan aviat com es retirés la neu. Altres havien de florir a la primavera per donar fruits a l'estiu, plens de suc per tal que evitessin la deshidratació. I finalment, alguns arbres donarien fruits més tardans. A alguns d'aquests fruits —com les ametlles, les avellanes i les nous—, els va cobrir amb una closca dura perquè els humans els poguessin recollir a la tardor i emmagatzemar-los pels dies de fred, quan la natura dorm i les nits són molt llargues...

Nita va treballar i treballar. Va fer que algunes plantes creixessin als roquissars, les va fer ben fortes perquè no les pogués arrencar el vent. Al desert, va crear oasis plens de palmeres que donessin ombra als viatgers de les caravanes i, entre les palmes, va amagar grapats de dàtils, un fruit tan nutritiu i saborós que només menjant-ne uns quants es pot sobreviure molts dies de viatge sota la calor i el sol. La deessa va atorgar a cada planta propietats curatives i, a vegades, les protegia amb punxes per tal que els animals no se les mengessin amb desmesura. Altres vegades en reduïa l'efecte a què es collissin sota determinades condicions. Algunes eren verinoses si es menjaven crues i calia coure-les. Altres, les amagava en indrets remots per tal que només els més valents hi tinguessin accés. També va crear plantes màgiques que serien tan escasses que només en podrien prendre aquells que en fossin dignes, els iniciats, i només en dies de celebració especials...

Nita havia treballat tant que va comprendre que els humans trigarien molt a descobrir-ho tot, necessitarien observar i estimar la natura amb saviesa per tal d'aconseguir el coneixement de totes les

herbes i transmetre'l de generació en generació. Com ho podia fer perquè aquest coneixement no es perdés? Va decidir que les plantes havien de ser immortals. Va amagar el seu codi reproductor dins de petites llavors que podrien dormir molt de temps sense alterar-se si les condicions externes eren adverses i, en canvi, podrien brotar quan les condicions fossin favorables. Dins d'una diminuta aglà s'amaga un roure i totes les aglans que farà aquest roure en el futur, les quals al seu torn seran roures que formen un bosc sencer de roures que donaran aglans. I tot això s'amaga dins d'una sola aglà!

Els humans, primer per atzar i després a còpia d'experiència, van descobrir les propietats de les diferents plantes i, amb compte, van experimentar amb elles a fi de conèixer les propietats de cadascuna. Aleshores en tenien cura i guardaven les llavors per tal de transmetre aquest coneixement a les futures generacions.

Homes i dones sentien un agraïment incommensurable per la bondat de Nita i van començar a venerar-la: l'anomenaren la Gran Mare. Durant molts, molts i molts anys, utilitzaren amb respecte els remeis creats per la gran deessa i van viure en pau i amb respecte per l'equilibri de la natura.

No obstant, els humans són tan vanitosos i oblidadissos que amb el pas del temps alguns van començar a pensar que l'origen dels remeis era mèrit propi, que això de plantar i recol·lectar determinades plantes i aliments era només resultat del seu treball. Així va ser com els humans, de mica en mica, van deixar d'agrair els fruits que els oferia la Terra amb tanta generositat, i es van atrevir a alterar el medi natural en què viuen les plantes. Van deixar d'estimar-les i les van creuar, com

si fossin déus, alterant la seva genètica. I això no ho feien per tal de millorar-ne el gust o les propietats remeieres, sinó amb l'única finalitat de fer-se rics gràcies a una major producció. Van fer una cosa tan horrible com injectar a dins de les llavors sagrades, pesticides que maten els insectes que intenten alimentar-se de les plantes i, a mig termini, aquests pesticides enverinaven els òrgans de les persones per acumulació d'efectes tòxics, i això els causa greus malalties degeneratives...

Per ambició, els humans havien transformat l'aliment en negoci i, altra vegada, la humanitat es veia immersa en un món ple de por, de malalties i de dolor. Però els depredadors no eren animals ferotges de grans ullals o d'afilades urpes. El perill no era el fibló verinós d'un escorpí que es camufla entre la sorra. Fins i tot les malalties transmises per les mosques i els mosquits s'havien convertit en una amenaça menor. Perquè ara, el pitjor enemic dels humans era de la seva mateixa espècie: persones sense escrúpols que han oblidat que el remei per a tots els mals, l'ha ofert gratuïtament la Gran Mare i que es troba a dins d'una llavor, d'una arrel o d'una flor.

I mentre els humans destrueixen el versàtil i alhora tan fràgil equilibri dels ecosistemes de la natura, la deessa Nita s'ho mira molt preocupada. Es pregunta quan aprendran els humans a utilitzar correctament els recursos que els han estat donats.

Nita està trista i comença a dubtar si no va ser un error dotar-los del lliure albir. Com pot ser que no escoltin la seva consciència? Seran capaços, algun dia, d'actuar amb saviesa?